

Sygn. akt **XXVII Ca 1689/23**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Małgorzata Szymkiewicz-Trelka
-----------------	---

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2024 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **Towarzystwu (...) spółce akcyjnej**

z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 1 września 2022 r., sygn. akt VIII GC 2609/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w następujący sposób:

– w punkcie pierwszym: oddala powództwo,

– w punkcie trzecim: zasądza od powoda D. S. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3 700,29 zł (trzy tysiące siedemset złotych dwadzieścia dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. zasądza od D. S. na rzecz Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 850 zł (osiemset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu przed sądem drugiej instancji.

Sygn. akt XXVII Ca 1689/23

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 listopada 2018 roku D. S., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (dalej: (...) S.A.) kwoty 4 132,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu oraz kosztów postępowania pojednawczego toczącego się przez Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie pod sygn. akt XVII GCo 647/17.

W dniu 11 grudnia 2018 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie, działając w sprawie o sygn. akt IX GNc 11263/18, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

(...) S.A. zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa, o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także zawiadomienie (...) spółkę akcyjną z siedzibą w W. (dalej jako: (...) S.A.) o prowadzonym przed tut. Sądem postępowaniu i wezwanie jej do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego.

W piśmie procesowym z dnia 26 maja 2020 roku (...) spółka akcyjna (...) z siedzibą w W. (dalej jako: (...) S.A. (...); poprzednio: (...) S.A.) zgłosiła swój udział do niniejszego postępowania w charakterze interwenienta ubocznego po stronie powodowej oraz wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z dnia 1 września 2022 r.:

1. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. S. kwotę 4.132,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda D. S. kwotę 1.421,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów procesu;
5. zwrócił pozwanemu Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 216,71 zł tytułem niewykorzystanej części zaliczki na poczet wydatków.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł o następujący stan faktyczny i rozważaniach prawnych:

W dniu 9 października 2015 roku, godz. 14.40, na drodze krajowej nr (...) w Z. doszło do zdarzenia drogowego o następującym przebiegu: E. S., kierująca pojazdem marki F. o nr rej. (...), zatrzymała się przed przejściem dla pieszych celem ustąpienia pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na tym przejściu. Za jej pojazdem zatrzymał się pojazd marki O. o nr rej. (...), a za tym pojazdem - pojazd marki S. o nr rej. (...). Następnie na tył pojazdu marki S. najechał pojazd marki V. o nr rej. (...), przesuając go na poprzedzające pojazdy, a w tył pojazdu marki V. uderzył pojazd marki F. (1) o nr rej. (...). Na miejsce zdarzenia przyjechała policja, która za winnego zdarzenia uznała kierującego pojazdem marki F. (1) o nr rej. (...) - R. Z. i ukarała go mandatem karnym w kwocie 300 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że pismem z dnia 19 października 2015 roku (...) S.A. poinformowała E. S., że szkoda w pojeździe marki F. o nr rej. (...) została zakwalifikowana jako całkowita i przyznała jej odszkodowanie w wysokości 1 600 zł, które zostało wypłacone w dniu 5 listopada 2015 roku. E. S. nie dysponowała możliwością korzystania z innego pojazdu w zamian za uszkodzony. Pojazd zastępczy był jej potrzebny do dojazdu do pracy, dowozu lub odbioru dzieci i codziennej egzystencji. Poszkodowana nie była płatnikiem podatku VAT. W dniu 9 października 2015 roku pomiędzy D. S. (jako wynajmującym) a E. S. (jako najemcą) została zawarta umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...), przedmiotem której był pojazd marki K. o nr rej. (...). Strony ustaliły stawkę najmu na kwotę 120 zł netto za dobę. Okres najmu trwał od dnia 8 października do dnia 6 listopada 2015 roku.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 6 listopada 2015 roku D. S. wystawił na rzecz E. S. fakturę VAT nr (...) na kwotę 4 132,80 zł brutto tytułem wynajmu pojazdu zastępczego marki K. o nr rej. (...) rzez okres 28 dni przy zastosowaniu stawki 120 zł netto za dobę. Rynkowe stawki najmu pojazdu z segmentu A, do którego zaliczał się uszkodzony pojazd marki F., przy 28-dniowym okresie najmu na terenie aglomeracji (...) w II połowie 2015 roku wynosiły od 55 zł do 130 zł netto za dobę. W dniu 6 listopada 2015 roku pomiędzy E. S. (jako cedentem) a D. S. (jako cesjonariuszem) została zawarta umowa cesji wierzytelności, na podstawie której cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność - prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego, przysługującego cedentowi w związku ze szkodą komunikacyjną z

dnia 9 października 2015 roku spowodowaną przez kierującego pojazdem marki F. (1) o nr rej. (...), ubezpieczonego w (...) S.A. Wraz z wierzytelnością przeszły na cesjonariusza wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 16 listopada 2015 roku na zlecenie (...) S.A. rzeczoznawca samochodowy T. S. sporządził opinię, zgodnie z którą najbardziej prawdopodobną przyczyną kolizji samochodów było najechanie pojazdu marki V. na stojący pojazd marki S.. Decyzją z dnia 27 listopada 2015 roku (...) S.A. odmówiła D. S. wypłaty odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, wskazując, że zgromadzony w toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego materiał dostarczył dowodów do stwierdzenia, że sprawcą zdarzenia nie był pojazd marki (...) o nr rej. (...). Dodała, że na podstawie uzyskanej opinii mechanizmu przebiegu zaistniałego zdarzenia stwierdzono, że całkowitą odpowiedzialność za szkodę na pojeździe ponosi kierujący pojazdem marki V. o nr rej. (...), posiadający na dzień zdarzenia polisę ubezpieczeniową OC zawartą w (...) S.A.

Sąd Rejonowy uznał, że umowa cesji dołączona do pozwu była umową formalnie ważną, albowiem zawarta została przez uprawnione do tego osoby. Zbywana wierzytelność została nie tylko sprecyzowana, ale była również oznaczalna na podstawie analizy stosunku obligacyjnego, z którego wynikała - w umowie bowiem wskazano stosunek prawny, będący podstawą zbywanych wierzytelności, jego zakres i przedmiot oraz osobę dłużnika. Nie ulega nadto wątpliwości, iż przedmiotem umowy cesji może być również dostatecznie oznaczona wierzytelność przyszła i właśnie takiej wierzytelności dotyczyła ww. umowa - należności odszkodowawczej poszkodowanego w związku z najmem pojazdu zastępczego. Ponadto zawierała ona elementy przedmiotowo istotne w świetle art. 659 § 1 k.c., a więc przedmiot najmu i czynsz najmu. Co więcej, została wykonana przez wynajmującego, albowiem samochód został poszkodowanemu wydany do używania i następnie — po wykorzystaniu — przez niego zwrócony, natomiast świadczenie najemcy zostało spełnione nie poprzez zapłatę czynszu najmu, lecz poprzez dokonanie cesji przysługującej mu wobec ubezpieczyciela wierzytelności na wynajmującego, co również stanowi formę zapłaty.

Zdaniem Sądu Rejonowego ustalenie przyczyn i przebiegu zdarzenia z dnia 9 października 2015 roku wymagało wiadomości specjalnych. Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków samochodowych na powyższe okoliczności, który ustalił, iż na tył pojazdu marki S. najechał pojazd marki V. o nr rej. (...), przesuając go na poprzedzające pojazdy (w tym należący do poszkodowanej pojazd marki F. o nr rej. (...)), a w tył pojazdu marki V. uderzył pojazd marki F. (1) o nr rej. (...). Ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego biegły sądowy wywnioskował, iż przyczyną zdarzenia drogowego z dnia 9 października 2015 roku było niedostosowanie prędkości pojazdu do warunków drogowych i niezachowanie odpowiedniej odległości od pojazdu poprzedzającego przez kierujących pojazdami marki V. o nr rej. (...) i marki F. (1) o nr rej. (...) (objęty ochroną ubezpieczeniową przez stronę pozwaną). Sąd Rejonowy podał, że uzasadniając opinię, biegły wskazał, iż uderzenie pojazdu marki F. (1) w tył pojazdu marki V. mogło spowodować kaskadowe przesunięcie kolejnych pojazdów, które uderzały w siebie wzajemnie (zgodnie z tezą postawioną przez powoda), jeżeli pojazdy te nie były hamowane w chwili zdarzenia (kwestia ta nie została wyjaśniona jednoznacznie w materiale dowodowym), jednak uderzenie pojazdu marki F. (1) nie mogło nadać pojazdowi marki V. prędkości rzędu 15-20 km/h, a na taką prędkość kolizyjną wskazują uszkodzenia przedniej strefy pojazdu marki V. o nr rej. (...). Analiza zdarzenia przedstawionego przez kierującego pojazdem marki F. (1), w którym to kierowany przez niego pojazd uderzył w tył pojazdu marki V., który to wcześniej najechał na tył stojącego pojazdu marki S., przesuując go na poprzedzające pojazdy, wykazała większe fizyczne dopasowanie do rzeczywistych uszkodzeń pojazdów biorących udział w kolizji. Biegły sądowy swoją opinię oparł na analizie dowodów z dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie, jak i w aktach szkody na płycie CD, w tym dokumentacji fotograficznej, jak również na zeznaniach świadka R. S., będącego uczestnikiem przedmiotowej kolizji z dnia 9 października 2015 roku. Jak podsumował Sąd Rejonowy, gdyby nie finalne uderzenie kierowcy R. Z. do zdarzenia w zakresie przesunięcia pojazdów aż do pierwszego pojazdu w kolumnie by nie doszło.

Zdaniem Sądu Rejonowego przyczyną zdarzenia drogowego z dnia 9 października 2015 roku było niedostosowanie prędkości pojazdu do warunków drogowych i niezachowanie odpowiedniej odległości od pojazdu poprzedzającego m.in. przez kierującego pojazdem marki F. (1) o nr rej. (...). Sąd Rejonowy wskazał, że kierujący pojazdem marki F. (1) o nr rej. (...) miał obowiązek utrzymać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania

się poprzedzającego pojazdu, tj. pojazdu marki V. o nr rej. (...), czego nie uczynił. Tym samym z uwagi na naruszenie przepisów ruchu drogowego to on ponosi odpowiedzialność za przedmiotową szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 9 października 2015 roku (w związku z kaskadowym przesunięciem pojazdów), a w konsekwencji (...) S.A. jako jego ubezpieczyciel w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Sąd Rejonowy przyjął wnioski płynące z zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, uznał, iż stawka czynszu najmu stosowana przez powoda nie przewyższała stawki 120 zł netto za dobę, która winna mieć zastosowanie przy obliczaniu wysokości czynszu najmu. Całkowity zatem koszt najmu pojazdu zastępczego oraz należnego poszkodowanemu odszkodowania, mając na względzie niekwestionowany okres najmu 28 dni, powinien wynieść 4 132,80 zł brutto. W związku z tym, iż pozwany nie wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów pojazdu zastępczego, na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 4 132,80 zł.

Sąd Rejonowy zasądził odsetki od roszczenia głównego zgodnie z przepisami art. 481 § 1 i 2 k.c.. Sąd Rejonowy o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 100 zd. drugie k.p.c. Sąd Rejonowy wskazał, że powód wygrał sprawę w przeważającej części, ulegając jedynie w zakresie części roszczenia odsetkowego, Sąd Rejonowy. Sąd Rejonowy oddalił wnioski interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów procesu. Sąd Rejonowy nakazał zwrócić pozwanemu kwotę 216,71 zł tytułem części niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Stosownie do art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 825 t.j.; dalej jako: u.k.s.c.), zgodnie z którym przepisy art. 80-82 u.k.s.c. stosuje się odpowiednio do zwrotu zaliczki, według art. 80 ust. 1 u.k.s.c. Sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną.

Od powyższego wyroku apelację złożył pozwany, zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 1 września 2022 roku w sprawie o sygn. VIII GC 2609/19 w części, tj. w punkcie 1 w zakresie w jakim zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 132,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty, a w konsekwencji zaskarżył również orzeczenie co do kosztów określonych w punkcie III.

Na podstawie art. 368 § 1 pkt. 2 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, mogących mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz pozbawionej cechy wszechstronności oceny materiału dowodowego w postaci opinii biegłego mgr inż. D. G. poprzez stwierdzenie, że „gdyby nie finalne uderzenie kierowcy R. Z. do zdarzenia w zakresie przesunięcia pojazdów aż do pierwszego pojazdu w kolumnie by nie doszło” a w konsekwencji przypisanie odpowiedzialności za szkodę w pojeździe F. o nr rej. (...) kierowcy pojazdu marki F. (1) o nr rej. (...), w sytuacji gdy biegły sądowy tego rodzaju wniosku w swojej opinii nie przedstawia, a ponadto symulacja zdarzenia w II wariacie opisanym w opinii (wykazująca większe fizykalne dopasowanie do rzeczywistych uszkodzeń pojazdów) wskazuje, że pojazd O. stojący w kolumnie za samochodem marki F. został uderzony i przesunięty w kierunku (...) zanim pojazd marki F. (1) uderzył w ostatni w kolumnie pojazd marki V., wobec czego koincydencja czasowo przestrzenna wyklucza możliwość spowodowania szkody w pojeździe F. przez ubezpieczony przez pozwaną pojazd F. (1);

b) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz pozbawionej cechy wszechstronności oceny materiału dowodowego w postaci opinii biegłego mgr inż. D. G. poprzez stwierdzenie, że przyczyną zdarzenia drogowego z dnia 9 października 2015 roku i uszkodzeń pojazdu Fiat Seicento (pierwszego w kolumnie) było niedostosowanie prędkości pojazdu do warunków drogowych i niezachowanie odpowiedniej odległości od pojazdu poprzedzającego także przez kierującego pojazdem marki (...) o nr rej. (...), podczas gdy analiza symulacji wypadku oraz wnioski biegłego sądowego przeczą treści ustaleń faktycznych Sądu I instancji i jego ocenie zgromadzonego materiału dowodowego;

c) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz pozbawionej cechy wszechstronności oceny materiału dowodowego w postaci rejestru zdarzeń drogowych i

informacji o mandacie karnym przyznanym R. Z. poprzez założenie, że świadczy on o sprawstwie szkody w pojeździe F. o nr rej. (...), podczas gdy był on związany z bezsprzecznym uszkodzeniem przez pojazd marki F. (1) poprzedzającego go V. o nr rej. (...) w związku z niezachowaniem odpowiedniej odległości i bezpiecznej prędkości;

d) art. 232 k.p.c. i 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię skutkującą błędnym rozłożeniem ciężaru dowodu między stronami, przejawiającą się w uznaniu, iż strona powodowa w toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego nie miała potrzeby gromadzenia dowodów, iż przebieg zdarzenia był zgodny z ustaleniami funkcjonariuszy policji, podczas gdy bezspornym był jedynie fakt, że kierowca (...) o nr rej. (...) spowodował kolizję z poprzedzającym go pojazdem marki Volkswagen o nr rej. (...), zaś już zasady logiki i doświadczenia życiowego prowadziły do zakwestionowania prawdopodobieństwa spowodowania kaskadowego przesunięcia pojazdów i skali ich uszkodzenia na skutek uderzenia pojazdu F. (1) we wcześniej zatrzymane w kolumnie pojazdy, wobec czego strona powodowa była zobowiązana do dowiedzenia sprawstwa szkody i winy po stronie kierowcy pojazdu marki F. (1) o nr rej. (...) - czego strona powodowa nie dokonała;

II. naruszenie prawa materialnego, a to:

a) art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 oraz art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji uznanie, że uszkodzenie pojazdu marki F. o nr rej. (...) a w konsekwencji potrzeba wynajmu pojazdu zastępczego przez Poszkodowaną E. S. pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem ubezpieczonego u Pozwanej kierowcy pojazdu marki F. (1) o nr rej. (...), w sytuacji gdy zgromadzone w sprawie dowody a w szczególności opinia biegłego sądowego mgr inż. D. G. wskazują, iż przyczyną uszkodzenia pojazdu marki F. było niedostosowanie prędkości do warunków drogowych i niezachowanie odpowiedniej odległości od pojazdu poprzedzającego przez kierującego pojazdem marki V. o nr rej. (...), za którego działania pozwana nie ponosi odpowiedzialności;

b) art. 354 § 2 k.p.c. w zw. z art. 354 § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię, przejawiającą się w uznaniu, że na Poszkodowanym jako na wierzycielu nie ciążył obowiązek współpracy z dłużnikiem polegający na pozyskaniu informacji co do możliwości najmu pojazdu zastępczego po niższej cenie, podczas gdy należy dojść do przekonania, że racjonalnie funkcjonujący na wolnym rynku podmiot dokonałby porównania dostępnych dla niego ofert najmu, z których winien wybrać najlepszą również w aspekcie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego;

c) art. 824¹ k.c. w zw. z art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez błędne jego zastosowanie, a w konsekwencji przyjęcie, że pozwana jest zobowiązana do wypłaty odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w wysokości uwzględniającej okres najmu o długości 28 dni po stawce ustalonej przez powoda w wysokości 120,00 zł netto za dobę.

Wskazując przedmiotowe zarzuty, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z 368 § 1 pkt 5 k.p.c., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, a w konsekwencji zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu określonych w pkt. III wyroku. Ponadto, wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej - (...) S.A. zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym te koszty przyznano do dnia zapłaty. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi 1 instancji do ponownego rozpoznania - przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja pozwanej jako zasadna podlegała uwzględnieniu.

Na wstępie, uwzględniając treść przepisu art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c., wskazać należy, że Sąd Okręgowy, dokonując własnej oceny przedstawionego pod osąd materiału procesowego, stwierdził, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a nieprawidłowo poczynił ustalenia faktyczne, które są wadliwe i nie znajdują odzwierciedlenia w treści przedstawionych w sprawie dowodów.

Zauważyć należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00).

W analizowanej sprawie Sąd odwoławczy dostrzegł w rozumowaniu Sądu pierwszej instancji naruszenia zasad swobodnej oceny dowodów na gruncie art. 233 § 1 k.p.c., a zarzut stawiany przez apelującego odnosi postulowany przezeń skutek. Choć w przeważającym zakresie materiał dowodowy został oceniony logicznie i zgodnie z doświadczeniem życiowym, to Sąd Okręgowy wskazuje, że Sąd pierwszej instancji uchybił regułom przewidzianym w art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenęW opinii biegłego sądowego mgr inż. D. G. (k. 239-254 akt sprawy) zostały przedstawione dwa warianty wydarzeń z dnia 9 października 2015 roku. Pierwszy wariant zakładał, że to na skutek uderzenia pojazdu F. (1) o nr rej. (...) w poprzedzający go (i zatrzymany) pojazd marki V. doszło do kaskadowego przesunięcia kolejnych pojazdów w kolumnie i finalnego uszkodzenia pojazdu | marki F. o nr rej. (...). Przeprowadzona przez biegłego sądowego symulacja w tym wariantcie (I) doprowadziła do stwierdzenia, że „uderzenie pojazdu F. (1) nie mogło nadać pojazdowi (...)prędkości rzędu 15 - 20 km/h, a na taką prędkość kolizyjną wskazują uszkodzenia przedniej strefy pojazdu V. o nr rej. (...)”

W drugim wariantcie opinii biegły sądowy mgr inż. D. G. wskazał, że „ analiza zdarzenia przedstawionego przez kierującego pojazdem F. (1) o nr rej. (...), w którym kierowany przez niego pojazd uderzył w tył pojazdu V. o nr rej (...), który to wcześniej najechał na tył stojącego pojazdu S. przesuwał go na poprzedzające pojazdy, wykazała większe fizykalne dopasowanie do rzeczywistych uszkodzeń pojazdów biorących udział w kolizji”.

Biegły sądowy w symulacji wariantu (II) określił przebieg wypadku z dnia 9 października 2015 roku poprzez poszczególne fazy wydarzeń w czasie i przestrzeni. Biegły wskazał, że w fazie czwartej (2,345 sek.) - pojazd marki V. uderza w tył pojazdu S., wywołując przesunięcie tego pojazdu na kolejne znajdujące przed nim (2,715 sek.). W fazie szóstej (2,980 sek.) pojazd marki F. (1) dojeżdża i uderza w tył już stojącego pojazdu marki V.. Zasadniczo w tym samym czasie (różnica 0,195 sekundy) dochodzi do zderzenia pomiędzy pojazdem marki O. (wcześniej uderzonym i przesuniętym przez pojazd marki S.) z (...).

Analiza zdarzenia z dnia 9 października 2015 roku zarówno pod względem fizykalnego dopasowania rzeczywistych uszkodzeń pojazdów biorących udział w kolizji, jak również analiza czasoprzestrzenna przebiegu kolizji w sekwencji domina prowadzi do jednoznacznych wniosków, że w istocie w niniejszej sprawie doszło do dwóch zdarzeń, następujących bezpośrednio po sobie. Na samym początku to kierowca pojazdu marki V. o nr rej (...) poprzez niezachowanie bezpiecznej odległości i niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze, na skutek zderzenia z pojazdem marki S. wywołał sekwencję domina i kolizje pomiędzy kolejnymi uczestnikami ruchu, którzy znajdowali się przed nim - a finalnie uszkodzenia pojazdu marki F. o nr rej. (...). Bezpośrednio zaś po zderzeniu się pojazdu marki V. z poprzedzającym go pojazdem, kierowca (...) o nr rej. (...) zderzył się z zatrzymanym już pokolizyjnie pojazdem marki V., a usytuowanie i charakter uszkodzeń pojazdu marki F. (1) o nr rej. (...) wskazują, że znajdował się on w osi wzdłużnej pojazdu poprzedzającego.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I-instancji w sposób dowolny i naruszający zasadę wynikającą z art. 278 k.p.c. ocenił przeprowadzony dowód w ten sposób, że nadinterpretował wnioski przedstawione przez biegłego sądowego i stwierdził, że „gdyby nie finalne uderzenie kierowcy R. Z. do zdarzenia w zakresie przesunięcia pojazdów aż do pierwszego pojazdu w kolumnie by nie doszło”. Przy czym biegły sądowy w swojej opinii nie zawarł takich wniosków ani nie wynikają one z przeprowadzonych symulacji.

Również Sąd Rejonowy przeprowadził w motywach uzasadnienia wywód na temat domniemań płynących z ukarania R. Z. mandatem karnym. Jednak nie sposób zgodzić się z powyższymi wnioskami. Przyjęcie przez ubezpieczonego u pozwanej R. Z. mandatu karnego za niezachowanie odległości i niedostosowanie prędkości do warunków drogowych skutkujące zderzeniem z pojazdem marki V. o nr rej (...) nie stanowi domniemania jego winy i sprawstwa uszkodzeń w pojeździe marki F. o nr rej. (...).

Tym samym Sąd pierwszej instancji wyprowadził dowolne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz zasad logiki wnioski z przeprowadzonego materiału dowodowego, skutkujące wadliwymi ustaleniami faktycznymi w sprawie, w zakresie opisanym w zarzutach apelacji.

Mając na uwadze powyższe, podkreślić należy, że w myśl przepisu art. 34 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (stanowiącego lex specialis do art. 822 § 1 k.c.) - z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu mechanicznego uważa się również szkodę powstałą podczas i w związku z bezpośrednim załadowywaniem lub rozładowywaniem pojazdu mechanicznego.

W związku z czym należało uznać, że w niniejszej sprawie uszkodzenie marki F. o nr rej. (...) a w konsekwencji potrzeba wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną E. S. nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem ubezpieczonego u pozwanego kierowcy pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...). Przyczyną uszkodzenia pojazdu marki F. było niedostosowanie prędkości do warunków drogowych i niezachowanie odpowiedniej odległości od pojazdu poprzedzającego przez kierującego pojazdem marki V. o nr rej (...), za którego działania pozwana nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z orzecnictwem, jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, wówczas na pozwanym spoczywa ciężar udowodnienia ekscerpcji i faktów uzasadniających jego oddalenie (Zob. np. wyr. SN z 14.10.1974 r., II CR 415/74, Legalis; wyr. SN z 20.4.1982 r., I CR 79/82, Legalis; orz. SN z 17.10.2007 r., II CSK 285/07, Legalis). Podkreślenia wymaga, że wykazanie okoliczności, odpowiedzialności pozwanej za skutki przedmiotowego zdarzenia, z mocy art. 6 k.c. obciążało stronę powodową, która obowiązkowi temu nie sprostała.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że w pkt. 1 oddalił powództwo w całości - dzieląc argumenty przedstawione przez pozwanego.

W konsekwencji zmianie należało rozstrzygnąć o kosztach procesu przed Sądem pierwszej instancji, poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej całości tychże kosztów, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.). Na koszty te, w łącznej kwocie 3.700,29 zł, składają się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem – 900,00 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 2.783,29 zł (która została wypłacona na rzecz wynagrodzenia biegłego) oraz opłata od pełnomocnictwa -17 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd Okręgowy ustalił na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O kosztach postępowania apelacyjnego związanych z rozpoznaniem apelacji pozwanego orzeczono w pkt. 2 sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty te, w łącznej kwocie 850,00

zł, składają się – opłata od apelacji – 400,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda, ustalone stosownie do wartości przedmiotu zaskarżenia – 450,00 zł (§ 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 powołanego w poprzednim akapicie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.).

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.